WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

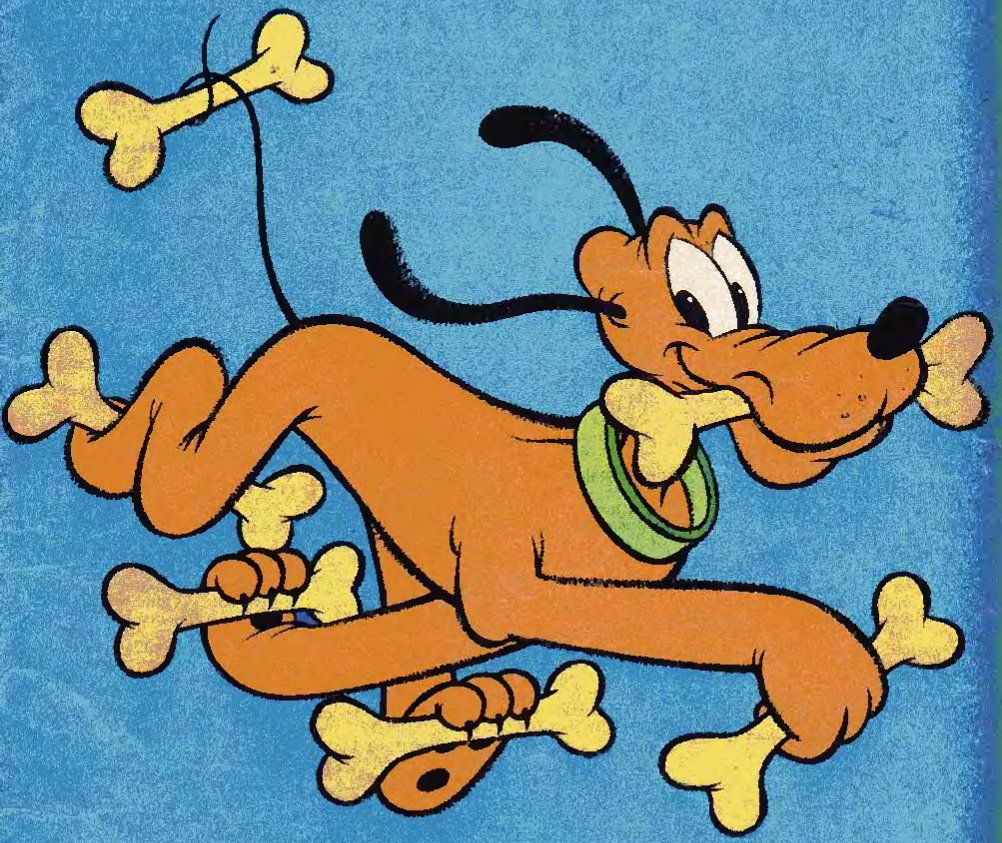

Nr. 42 17 OKT. 1964

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

GISTEREN liep ik Willie Wortel tegen het lijf.
„Ha, Donald!" zei Willie. „Ga je mee? Ik ga een viswedstrijd houden."
„Een viswedstrijd? Met wie?"
„Met Otto van Drakenstein. Hij beweert dat hij vissen kan lokken door hun naam op een bepaalde toonhoogte te roepen — voor iedere vissoort een andere toon. Belachelijk, vind je ook niet?"
„En hoe wil jij de vissen dan vangen? Met een nieuw soort worm of zo?"
„Oh nee," zei Willie arnstig. „Ik heb net een visseflуit uitgevonden. Je kent die hondefluitjes toch wel, bè, waarmee je honden kunt roepen? Nou, dit is net zoiets. Je kunt bem op verschillende toonhoogtes afstellen, voor iedere vissoort een andere toon. Goed idee, bè?"
Ik had het op mijn lippen om te zeggen dat zijn idee eigenlijk betzelfde was als dat van Otto, en dus net zo belachelijk, maar ik kon bet nog net inhouden.
Intussen waren we bij da beek gekomen waar de wedstrijd gehouden zou worden. Otto van Drakenstein stond al ongeduldig te wachten. Een eindje verder zat een visser rustig naar zijn dobber te staren.
„Begin jij maar," zei Willie tegen Otto. Otto liep naar de waterkant en begon op een rare boge pieptoon te roepen: „Kar-per-tje, kom dan! Kar-per-tje, kom dan!"
De visser keek verbaasd op, schudde zijn hoofd eens en richtte zijn aandacht weer op zijn bengel.
„Hou maar op, Otto," zei Willie. „Je ziet dat er geen karper zo gek is om op jouw gezang af te komen. Laat mij het maar eens proberen." Hij blies op zijn visseflуit en er kwam een rare, hoge pieptoon uit. Maar ook deze keer kwamen er geen vissen tevoorschijn. Juist op dat moment haalde de visser die een eindje verderop zat, een vette karpar op. Toen hij het dier in zijn leefnet bad gedaan, kwam hij naar ons toe. Willie en Otto stonden net op bet punt om ruzie te gaan maken over de vraag op wiens geluid die karper af was gekomen.
„Het is nog een wonder dat ik wat heb gevangen met al dat lawaai dat u maakt," zei de visser toen ik hem met zijn vangst feliciteerde. „Om te vissen heb je stilte nodig. En om op karper te vissen helemaal. Karpers vang je niet met muziek, die vang je met broddeeg!"
Even staarden Otto an Willie de man verbouwereerd aan, toen draaidan ze zich om en dropen stilletjes af.

OOM DONALD

OOM DONALDS BRIEVENBUS ✱

Marie-José v. d. Schoot, St. Oedenrode. Je bad tocb een mooi rapport, Marie-José! Doe maar goed je best dat je rapporten in het nieuwa schooljaar net zo goed worden! Doe je de groeten aan je broertjes an zusjes?
Linda Lopez Cardozo. Ik ben blij dat je da DONALD DUCK zo'n leuk blad vindt, Linda! Je ziet dat „De Vijf" weer terug zijn. En reken maar dat ze weer een spannend avontuur gaan belevan!
Yvonne IJsselstein, Arnhem. Je vraagt of ik eens met de neefjes langs kom, maar eigenlijk kom ik al ledere week bij je op bezoek, Yvonne, samen met de andere inwoners van Duckstad!
Wiesje Godrie, Zundert. Natuurlijk mag jij in da Brievenbus staan, Wiesje! Heb je veel kunnen zwemmen in de vakantie? De leden van de grote Duck-familie houden ook allemaal zo van zwemmen!

Schrijven jullie maar zo vaak als je wilt naar: DONALD DUCK, Postbus 792, Amsterdam. Vergeet niet je naam op de envelop te zetten en in de linkerbovenboek: OOM DONALDS BRIEVENBUS.

Een beel speclaal verzoekje komt uit Zuid-Afrika. Daar woont Henk Priem, en hij is een groot bewonderaar van Hayley Mills. Waar hij woont zijn echter geen foto's van haar te krijgen. Is er iemand onder julija die hem er een paar wil sturen? Zijn adres is: Henk Priem, 32 A Margarethastraat, Pretoria, Rep. Zuid-Afrika.

ONS ZIEKENLIJSTJE ✱

Carl Edens is 7 jaar en is al erg lang ziek. Sturan jullie hem eens een kaartje? Zijn adres is: Gooisch Kinderziekenhuis, Afd. Pr. 1, Blaricum.

José Lanters is 16 jaar en is al een tijd ziek. Schrijven jullie haar eens? Haar adres is: Sint-Maartensklinick, Nijmegen.

Gemma Spook is 13 jaar en moet nog een poos in bet sanatorium blijven. Ze spaart kaarten van de Beatles, Cliff Richard en Rob de Nijs. Haar adres is: Julianapaviljoen, Kamer 40, San. De Klokkenberg, Breda.

Paul Chr. Bos is 7 jaar en moet nog een tijdje liggen. Hij spaart speldjes. Zijn adres is: Buitenkliniek voor kinderen: „Oud Bussum", Flevolaan 69, Bussum.

Jake Koopman is 7 jaar en is al beel lang ziek. Wie stuurt baar eens een kaartje? Haar adres is: Moerkerkstraat 47, Haarlem-Noord.

Petra Tenge, Utrecht, bedankt alle kinderen die haar een kaart of een brief hebben gestuurd, heel hartelijk.

OPLETTEN ALLEMAAL

De winnaars van prijsvraag nr. 35 zijn:

1e prijs: horloge: Jacqueline Feijen, Dr. W. Leijdslaan 16, **Eindhoven.**
2e prijs: bouwdoos: Gabriël v. Elteren, Heringastr. 6, **Utrecht.**
3e prijs: badmintonspel: G. Willemse, **Almelo;** L. Brouns, **Roermond;** Sj. Hofstee, **Kuinre, O;** J. Donselaar, **Hoogland;** I. d. Vos, **Leiden;** H. Schot, **R'dam-N;** R. v. Gool, **Enclave Baarle-Hertog:** Fr. Meijer, **Arnhem;** E. Lambert, **Hulst;** R. Braam, **Gasselte.**
Bal: A. v. Dijk, **Zeist;** G. t. Bokkel, **Barckem;** W. Bruring, **Geleen;** A. Groeveboer, **Ninove, Belg.;** J. Suurd, **Haulerwijk;** A. Chin, **Londan, Engl.;** D. Haverkate, **Goor;** Fr. Pleijte, **Vlissingen;** D. Verhagen, **Schiedam;** P. Lijnema, **Onnen, gem. Haren;** V. Verhoef, **Pijnacker;** K. d. Kok, **Den Bosch;** H. Vonk, **Nijmegen;** T. Spel, **Weesp;** Sj. d. Roos, **Edam;** H. Schaap, **Sappemeer;** K. Jongh, **Den Haag;** J. Verschuur, **Hoevelaken;** E. Wallet, **Leusden;** H. Stam, **Egmond a. Zee.**

De oplossing van prijsvraag nr. 40 luidt: ARM.

✱ PRIJZEN ✱

Eerste prijs: een horloge; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een bal.

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG NR. 42

De letters in deze bontgekleurde bloemen vormen in een bepaalde volgorde een bekend spreekwoord. Dit spreekwoord bestaat uit vier woorden en de beginletter van elk van deze woorden vind je in een groene bloem. Bij de beginletter van het eerste woord staat een 1, bij de eerste letter van bet tweede woord staat een 2 en zo verder. De eindletters van de woorden worden vermeld in een geel gekleurde bloem. Bij welke woordan deze letters behoren moet je zelf proberen te vinden. Onze vraag is nu: hoe luidt bet spreekwoord?
Schrijf de oplossing van deze puzzel op een briefkaart en stuur die voor 22 oktober aan Donsld Duck, Postbus 792, Amsterdam.
Vermeld duidelijk je naam en adres op de kaart en zet in de linkerbovenhoek „oplossing No. 43". Veel succes!

WALT DISNEY

Donald Duck

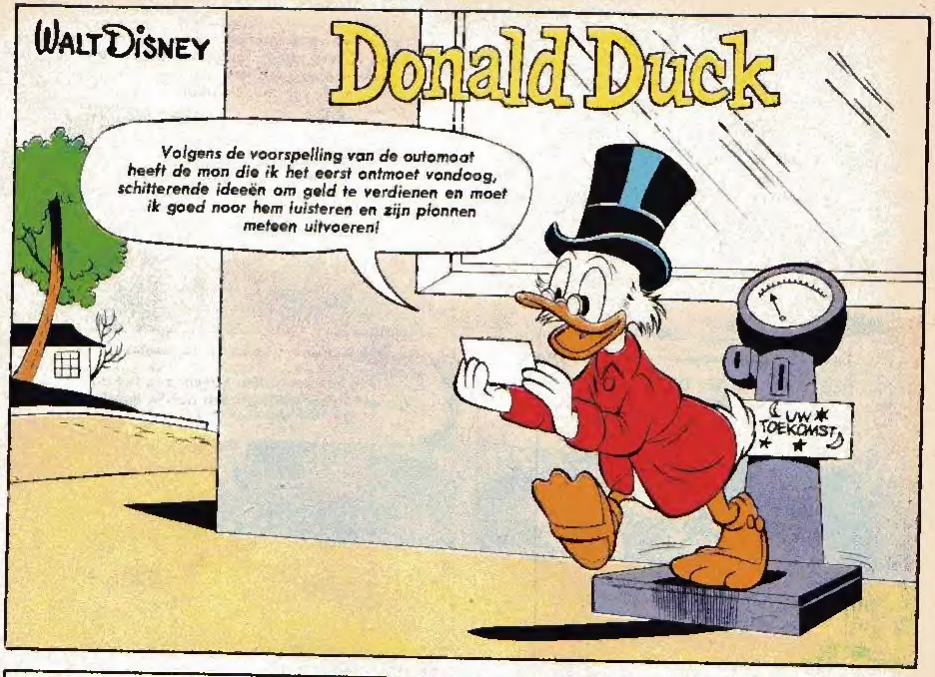

Ach, daar heb je die aardige neef van me! Laat me je overeind helpen!
Hmm! Hij doet wel verdacht aardig!

Wat je vandaag ook gaat doen — ik wil graag met je mee gaan! Ze zeggen dat je van iedereen nog wel iets kunt leren — zelfs van jou, Donald!

Hm! Die vaorspelling schijnt aardig uit te komen! Nou heb ik eindelijk een kans!

Als je iets zou willen kapen, zeg het dan rustig! Ik voel wel voor een aardig handeltje!

Hm! Nou moet ik snel iets bedenken! Zo edelmoedig zal hij vast nooit meer zijn!

Ja, dat is het! Dat wil ik hebben! Koopt u dat maar voor me, oom Dagobert!

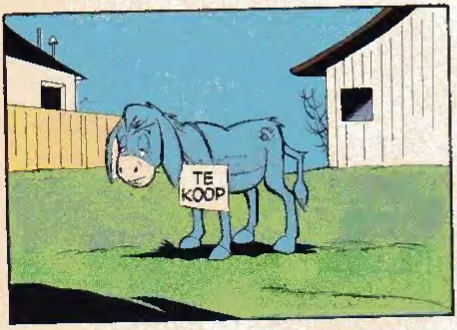
TE KOOP

Ben je nou helemaal je verstand kwijt? Waarom moet je nou speciaal die schurftige, afgeleefde ezel uitzoeken!?

Eh, ahum! Ik bedoel er natuurlijk niets persoonlijks mee!
TE KOOP

Hier, Goudoor! Kom, ouwe jongen!

Ik zou je nooit von z'n leven verkopen aan iemond die zo over je praat! Ik ben wel wijzer!

Helemaal niet nadat je al dat goud voor me hebt gevonden! Je bent mijn brave Goudoor!

GOUD?
Jo, meneertje, goud! Ik kan nou rentenieren omdat hij zo'n goeie neus voor goud heeft!

Nou neef — ik moet zeggen dat je een schitterende keus hebt gedaan! Stel je voor — zo'n prachtig beestje!

Hij koopt het beest!

Dat kost hem dan vijfhonderd gulden, alstublieft!

Bent u nou helemaal . . . ?! Vijfhonderd gulden voor die schurftige, afgeleefde . . .

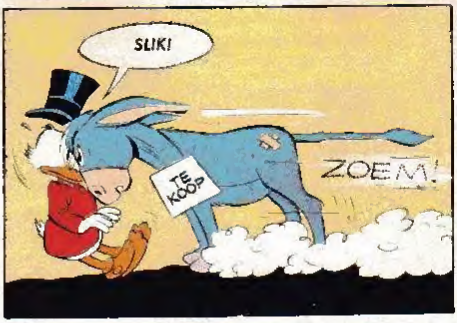
SLIK!
TE KOOP
ZOEM!

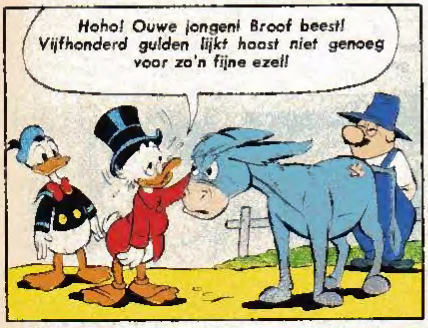
Hoho! Ouwe jongen! Broof beest! Vijfhonderd gulden lijkt haast niet genoeg voor za'n fijne ezel!

U hebt groot gelijk! Het is eigenlijk veel te weinig — laten we er achthonderd van maken!
Ik met mijn grote mond!

Kom mee, neef! We hebben zaken te doen! We gaan meteen aan de slag!

En mijn broer en ik hebben ook zaken te doen! Aan de slag, jongens!
GEBROEDERS KRUIMEL
DUISTERE ZAAKJES

Goudaar is met twee „goudgrovers" onderweg — je kunt vast beginnen, ik kom later wel, broeder!
Goed gedaan, ouwe jongen!

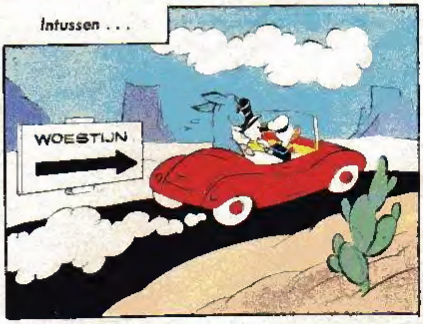
Intussen . . .
WOESTIJN

Neem jij haar maar onder je hoede, Donald! Ze schijnt mij niet erg graag te mogen!
U hebt iets gezegd wat haar niet aanstand!
Tae maar, Gaudaar! Ga je gang!
SNUF! SNUF!
Daar gaat hij!
Mijn toekomstvoorspelling komt uit!
Oei! Hij heeft iets gevonden!
GOUD
We hebben een ladder nodig, Donald!
Allemensen, wat zeg je me daarvan?
OH! OH!

Hé daar, wacht! We hebben een ladder nodig!
Fl.500

Ik heb er toevallig een bij me! Vijfhonderd gulden, alstublieft!
Vijfhonderd gulden! Ik zal, ik zal — eh, ik zal hem nemen!

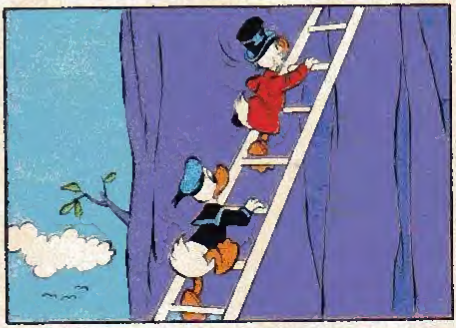

Oh, jongens! Hier graven!
HIER GRAVEN
Maar waarmee moeten we graven?

Kaap hier uw schop en houweel! Samen vijfhonderd gulden!

Hij ziet er zo bekend uit, maar ik denk dat alle goudgravers op elkaar lijken!
Gaed! Goed! Ik neem ze! Ik neem ze!

Nau kunnen we eindelijk aan de slag!
Het werd tijd aok! Ik heb haast geen geld meer op zak!

Hmm! Geen geld meer op zak, hè? Dan is dit zookje weer voorbij!
Later . . .
We hebben het weer voor elkoor gekregen, broertje!
Nou en of! We hebben het weer fijn gedaan!
Gaud! We zijn erin gevlogen!
GOUD
Die gemene broeders Kruimel en die schurftige, afgeleefde ezel! Goudoor noemen ze 'em! Druiloor past beter!
Ik geloof nooit von m'n leven meer in toekomstvoorspellingen! Nooit meer! Ik heb m'n lesje gehad!
BAF!
BLAMS!
GOUD!! We zijn rijk!
GOUD?
Hier, Goudoor, ouwe jongen, geef ons een schop!!!

WALT DISNEY
de kleine Boze Wolf
OE!! Nou zak ik hier weer daar! Alles in deze gammele hut van ons staat op instorten!
Het is helemaa! niet zo erg vader! Met een beetje werk hebben we het zo opgeknapt!
KRAK!

Hoe vaak heb ik je nou al niet gezegd dat je het woord „werk" niet moet gebruiken waar ik bij ben? Het bederft mijn eetlust!
Waar gaat u heen, vader?

Ik ga een ander huis zoeken! En ik zal er een vinden, al kost het me een hele dag!
(Zucht!) Vader leert het nooit!

Hij werkt twee keer zo hard om niet te hoeven werken als wanneer hij gewoon wèl zou werken, en geen van de plannetjes die hij uitwerkt, haalt iets uit!

Maar kort daarna . . .
Pak je boeltje maar in! We gaan verhuizen naar dat grote huis op de heuvel!
Dat is toch zeker een grapje?

Maar het was geen grapje . . .
Ik heb dit oude huis net gekocht en het zal nog wel even duren voor ik ga verhuizen! Ik ben blij dat ik zo gauw een huisbewaarder heb kunnen vinden!
Als hij niet nieuw was hier in de buurt, zou hij vader vast niet hebben aangenomen!

Goat u maar rustig terug naar de stad en maak u nergens zorgen over!
Fijn! U kunt in het portiershuis wonen! Het is niet zo erg groot, maar het is van alle gemakken voorzien!

Vader, eindelijk hebt u een eerlijk baantje en we kunnen fijn in dat gezellige huisje wonen! Ik ben echt trots op u!
Ik ben ook trots op mezelf . . .

Omdat ik mezelf zo'n fijn graat huis heb bezorgd!
Hé! Wat doet u? We mogen door toch niet binnen komen?

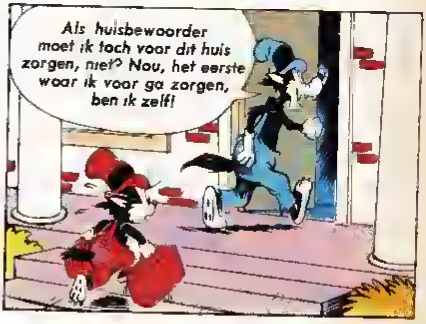
Als huisbewoorder moet ik toch voor dit huis zorgen, niet? Nou, het eerste waar ik voor ga zorgen, ben ik zelf!

Een paar van deze dingetjes zijn wel aardig als aandenken wanneer ik weer weg moet gaan!
Vader, zet die dingen weer neer . . . Ze zijn niet van u! Dat mag niet!

Kijk eens, zoon, ik ben de huis bewoorder hier! En als de manier waarop ik mijn werk doe, je niet aanstaat, kun je maar beter weer naar huis gaan!
(Slik!) Ik blijf hier wel!

(Zucht!) Als ik hier blijf, kan ik vader misschien nog beletten heel domme dingen te gaan doen!

Die avond . . .
Er zijn hier genoeg zachte bedden! Waarom sloop je dan op de grond? Doe toch net zoals ik!
Ik gebruik liever mijn eigen lokens en de spullen die ik van thuis heb meegebracht!

Die man heeft ons hier aangenomen om op de dingen te passen . . . niet am ze te gebruiken!
Bah! Wat heb ik toch een verschrikkelijk broat zoontje!

(Zucht!) Ik wou dat ik een manier kon bedenken om te voorkomen dat vader in echte, grote moeilijkheden raakt! Ik vraag me toch af of . . .

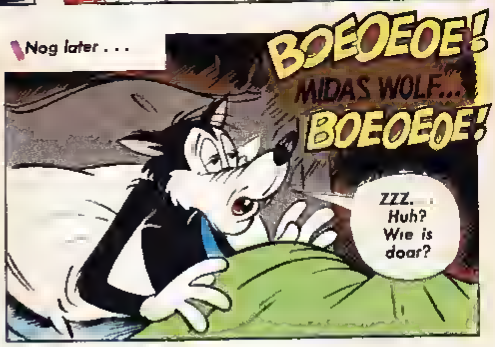
Nog later . . .
BOEOEOE!
MIDAS WOLF...
BOEOEOE!
ZZZ. . .
Huh? Wie is daar?

Ik ben het spo-o-ok van dit oude hui-uis! . . . Je aanwezigheid hier sta-o-ort me . . .
(Slik!) Ik ben . . .

GA WE-E-E-E-EG!
Ik go al we-e-e-e-eg!

Bel de eigenaar op en zeg hem dat je weg bent gegaan! En laat ik je hier nooit meer zien!
Ja, meneer!

Oh, grutjes! Ik denk er net aan dat Wolfje daar nog in dat huis zit met het spook!

Nee, ik ben hier! Ik heb het spook ook gezien!
Loop wat harder, jongen!

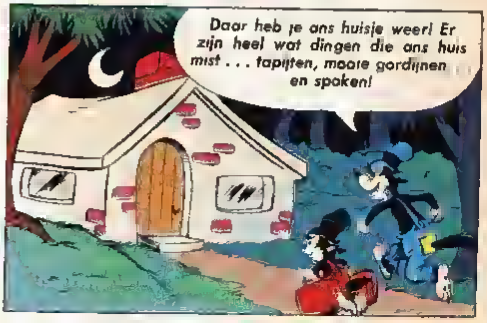
Daar heb je ons huisje weer! Er zijn heel wat dingen die ons huis mist . . . tapijten, mooie gordijnen en spoken!

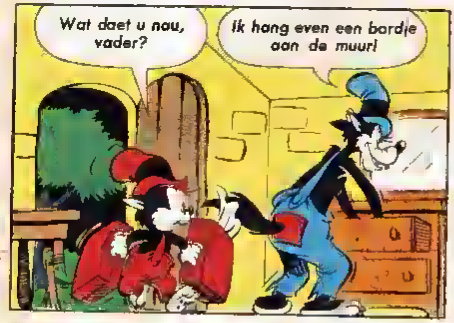
Wat doet u nou, vader?
Ik hang even een bordje aan de muur!

Zo is het beter! Wat jij?
Ik zal de bedden even opmaken!
OOST WEST, THUIS BEST

Ik kan dit laken beter op mijn eigen bed gebruiken, tot ik een nieuw kan kopen! Vader kon zich eens iets herinneren als hij een laken met kijkgaten erin zou zien! Ha, ha!

PIPO en het ROOM IJSE RIJK

Pipo is in het koude Noordpoolland van prins Broesnof druk bezig am allerlei narigheden op te lossen. Er is een fontein, die zuiik warm water spuit, dat het ijsland lalijk begint te smelten. Daar moet iets aan worden gedaan! Bovendien gaan Snuf en Snuitja er vandoor met elle schatkamerparels van de bibberprins en dat is zo vals, dat Pipo onmiddellijk met da hertensleda achter dia dieven aangaat. Ze slippen met hun auto en rijden tegen een ijsbaer op ..

door
WIM MEULDIJK

HET LOON VAN EEN CLOWN

HELP!" roapt Snuf. „Snuitje, kijk nou wat je gedaan hebt, je bent t-tegen die ijsbeer opgereden, mooi, nou hebben we de poppen aan het dansen, kijk det ondier eens kweed zijn! Hij bijt ons in plakjes en slikt ons levend in!"
Snuitje heeft vlug een list bedacht! Met weglopen kunnen ze zich niet meer redden, det is duidelijk, zo'n ijsbeer komt op deze gladde grond veel sneller vooruit. „We moeten zorgen dat we geen spekje naer die ijsbeer z'n bekje zijn!" roept bij. „We moeten trachten vies te smaken! Hier is een tube mosterd, smeer daar je gezicht mee in en je handen, Snuf, ik doe het ook! Kijk maar!"
Snuf kijkt vreselijk vies, aan mosterd heeft hij een hekel! „Dat k-kan toch niet!" roept hij. „Mosterd op me lijf! Ik ben toch g-geen warme knakworst! Oh, daer komt dat beest!" Er is geen keus, de ijsbeer heeft een hongerige bui, likkebaardend komt hij op de pareldieven af. Op veilige afstend kijken Pipo en Petra verbouwereerd toe hoe Snuf en Snuitje vliegensvlug mosterd op hun gezicht en armen vegan. Ze bebben zelfs geen tijd om zich af te vragen hoe het komt dat een pareldief met een tube mosterd in zijn zak rondloopt, dat zai dus altijd een raadsel blijven. „Misschien is het een red-middel," mompelt Pipo. „Dan is het slim bedacht! We zullen wel zien!"
De ijsbeer is nu vlakbij Snuf en Snuitje. Ze staan met hun rug tegen aen ijsrots, van weglopen is geen spreke meer. Het grote ogenblik breekt aan. De ijsbeer snuift eens aan Snuitje, snuffelt aan Snuf . . je kunt ze hier horen klappertanden. Hij vindt het wel een vreemde lucht, mosterd is aan de noordpool een onbekend artikel. Dan neemt hij een lik van Snufs gezicht.
„Ohoh!" rilt Snuf, „of ik een l-lollie ben, het is w-wel het toppunt!"
„Stil!" zegt Snuitje. „We zijn gered, hij lust geen mosterd, hij rilt van de vieze smaak!" Dat is verkeerd bekeken. De pareldieven treffen het slecht, ze hebben net de enige ijsbeer van het hele poalland getroffen die wèl van mosterd houdt, hij rilt van genoegen!
Smakkend veegt hij zijn bek af, hij

likt langs zijn lippen en kijkt naar Snuf en Snuitje of het twee slagroomtaartjes zijn! „We zijn v-verloren!" jammert Snuf. „Laat het nou een mosterd-beer zijn! Alles is jouw schuld, Snuitje, jij wou zo gr-graag hierheen! Begin m-maar eerst aan me vriendje, ijsbeer, den lust je vast my niet meer!"

Snuitje begint te brullen van angst, het is een akelig gehoor, zelfs voor Pipo, die de boeven heus wel wat straf gunt. „Hum," mompelt Pipo, „een avontuur is goed, maar het moet een aardigheidje blijven! Al zijn het dan boevenmannetjes, ik kan niet toezien hoe ze door een ijsbeer als biefstukjes worden gebruikt! Maar het zal niet eenvoudig zijn om dat beest van zijn maaltijd af te houden!"

Veel tijd om een leuke list te verzinnen is er niet, Pipo begint dus maar heel eenvoudig. Hij raapt een stuk ijs op en gooit dan nauwkeurig tegen de rug van de ijsheer. Plof! De beer, die zijn bak al heeft opengedaan om een hapje Snuitje te nemen, draait zich verbaasd om. Een tweede stuk ijs helpt hem over de aarzeling heen, er wordt inderdaad op hem gemikt door die tweevoeter met dat geruite jasje aan en die bolhoed op. „Goed," denkt de beer in de berentaal, „dan neem ik eerst maar een hapje van die daar!"

Op een sjokdrafje begint hij naar Pipo toe te rennen. Pipo blijft staan en Petra krijgt kippevel van schrik. „Wat doe je nou, papa!" zegt ze. „Nu gaat die beer op de verkeerde af en het ging net zo goed!"

Snuf en Snuitje hangen bleek aan slapjes tegen de rotsen. Het gevaar voor die twee is voorlopig geweken, maar ze zijn te bang om nu Pipo te kunnen helpen. Daar is de beer al bij onze clown. Hij strekt zijn poten uit om hem beet te pakken. „Goedemiddag, floeperdefloep!" zegt Pipo. Tegelijk maakt hij een buiteling. Nu staat hij op zijn hoofd. Zijn flapschoenen fletsen voor de neus van de beer op en neer. Nog nooit heeft een ijsbeer zo verbaasd gekeken. Hij heeft nooit eerder zo'n circuskunst gezien en zoekt naar Pipo's hoofd. „Koekeloeriekoe!" klinkt het van de grond. „Zoek je iets, witvacht?" De beer raakt de kluts kwijt. Hij hapt verbaasd naar de ene flapschoen, maar krijgt gelijk een trap tegen zijn neus, die goed aankomt! Au! „Hoj, beer!" roept Pipo plagerig, „waar ben ik dan? Ondersteboven en bovenste-onder, zoek het maar uit!"

De beer kijkt naar beneden, hij bukt zich en draait zelf zijn kop ook scheef. Snuf en Snuitje kijken verbaasd toe, Petra staat in haar handen te knijpen van opwinding. Wat is Pipo van plan?

De beer schijnt eindelijk de oplossing voor deze rare toestand gevonden te hebben. Hij bukt zich dieper, strekt zijn voorpoten uit, zijn achterpoten gaan omhoog en . . . nu staat hij ook op zijn kop, recht tegenover Pipo. Eindelijk is hij tevreden, want nu herkent hij weer aan menselijke figuur waar hij van eten kan! Zover komt het niet.

Pipo heeft wel geduld met dieren, maar er zijn grenzen! . . . Vliegensvlug duikelt hij weer om, springt op zijn voeten, draait om de beer heen en . . . geeft hem een enorme zet tegen zijn witte berebroek! Nu is een beer die op zijn voorpoten staat, een wankel geval! Er is dus niet eens veel kracht voor nodig om de ijsbeer uit zijn evenwicht te krijgen!

Floep! Daar gaat hij al! Hij brult tweemaal en duikelt dan hals-over-kop de helling af. Het is een rustgevend schouwspel om dat gevaarlijke monster eindelijk te zien verdwijnen! Hij rolt langs de horizon en verdwijnt!

„Hoera!" roept Petra en „Hoera!" juichen Snuf en Snuitje. Het is een blij ogenblik. Ze vergeten helemaal dat ze boeven zijn en vijanden van Pipo. Ze rennen op de clown af en beginnen dankbaar zijn handen te schudden. „Knap werk!" roept Snuitje. „Man, wat een handige kunst was dat!"

„Een heerlijke v-voorstelling!" zegt Snuf. „Je hebt ons l-leven gered van die mosterd-beer, Pipo! Dat zullen we nooit v-vergeten! Je zegt het maar, als we je ergens m-mee kunnen belonen, niets is teveel!"

Gezegd is gezegd, Pipo is er als de kippen bij.

„Ja," roept hij, „jullie kunnen me zeker belonen. Als je netjes de parels terug brengt naar de poolprins en verder ook geen nare strekan meer uithaalt! Als mijn vijanden helpers worden, is dat de mooiste beloning die ik me kan wensen!"

Snuf en Snuitje kijken wel een beetje vreemd, ze zijn niet gewend braaf te doen. Maar ze zullen wel moeten, want ze hebben het beloofd!

„Knap gedaan, papa!" jubelt Petra. „Wie het laatst lacht, is een daalder waard! Hoera!"

illustratie:
JAN WESSELING

Volgende week: HET PROBLEEM VAN MAMMALOE!

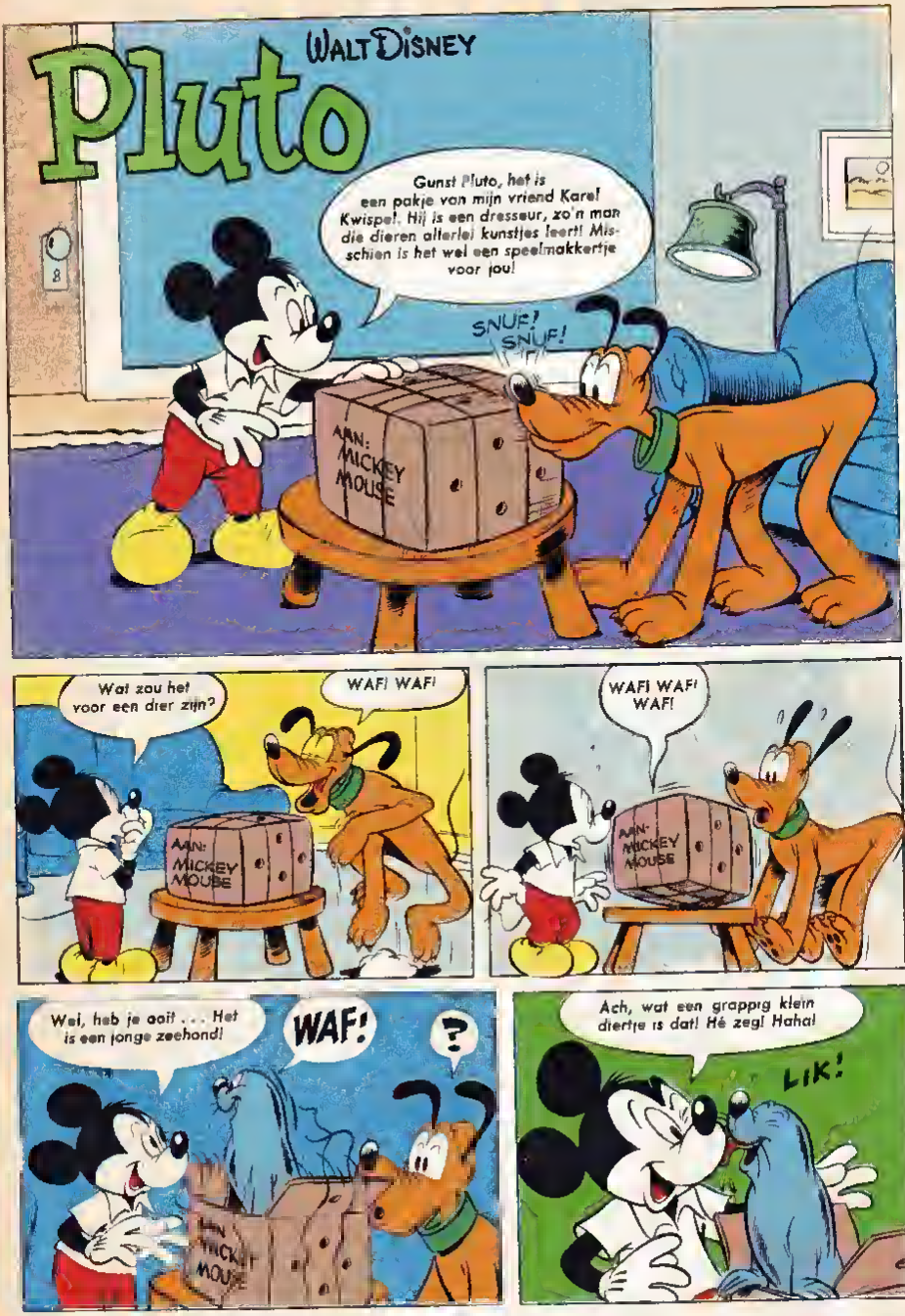
WALT DISNEY
Pluto
Gunst Pluto, het is een pakje van mijn vriend Karel Kwispel. Hij is een dresseur, zo'n man die dieren allerlei kunstjes leert! Misschien is het wel een speelmakkertje voor jou!
SNUF! SNUF!
AAN: MICKEY MOUSE
Wat zou het voor een dier zijn?
WAF! WAF!
AAN: MICKEY MOUSE
WAF! WAF! WAF!
AAN: MICKEY MOUSE
Wel, heb je ooit . . . Het is een jonge zeehond!
WAF!
?
Ach, wat een grappig klein diertje is dat! Hé zeg! Haha!
LIK!

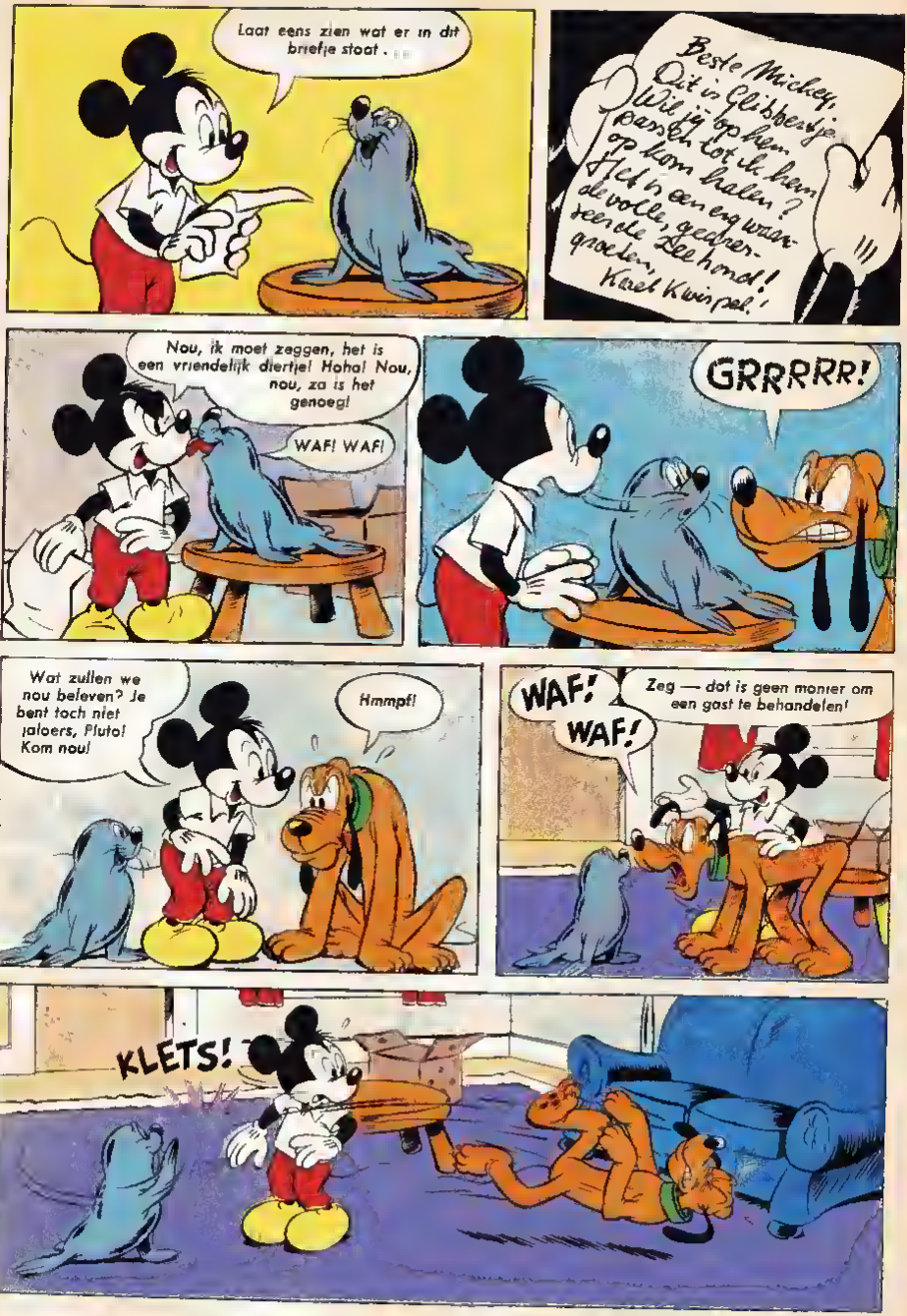
Laat eens zien wat er in dit briefje staat.
Beste Mickey,
Dit is Glibberje.
Wil jij op hem passen tot ik hem op kom halen?
Het is een erg waardevolle, gedresseerde Zeehond!
Karel Kwispel!
Nou, ik moet zeggen, het is een vriendelijk diertje! Haha! Nou, nou, zo is het genoeg!
WAF! WAF!
GRRRRR!
Wat zullen we nou beleven? Je bent toch niet jaloers, Pluto! Kom nou!
Hmmpf!
WAF!
WAF!
Zeg — dat is geen manier om een gast te behandelen!
KLETS!

Ik maet zeggen . . . Je hebt erom gevraagd, hoor Pluto!
Ik vind dat jullie maar zo gauw mogelijk goede maatjes moeten worden — en niet jaloers zijn!
Gaan jullie maar met z'n tweetjes in de achtertuin spelen terwijl ik een hapje eten klaar maak!
WAF! WAF!
Hoe kan ik nu goede maatjes worden met zo n verwaand beest dat maar half hond is?
Dat lijkt er meer op! Pluto speelt met zijn bal! Hij zal wel eens even laten zien wat hij kan! Haha!
Oh-ah! Glibbertje heeft hem nu!
Gunst, dat is leuk!
Oh! Pluto is weer eens jaloers!
GRRRRR!

IEOEW
Ik denk dat Pluto gewoon 'n hardhandig lesje nodig heeft
KLAP!
KLAP!
Later . . .
Ik hoop dat het eten jullie heeft gesmaakt, jongens! En nu gaan we gezellig samen naar de televisie kijken!
Oh, jongens, mijn lievelingsprogramma
ONTDEKKINGSREIS IN DIERENLAND
In onze uitzending van vanavond gaan we met u naar het ZEEHONDENEILAND . . .
GRRRRR!
Pluto! Hau op!
GRAUW!
Ik schaam me over je gedrag! Jij gaat vannacht maar buiten slapen!

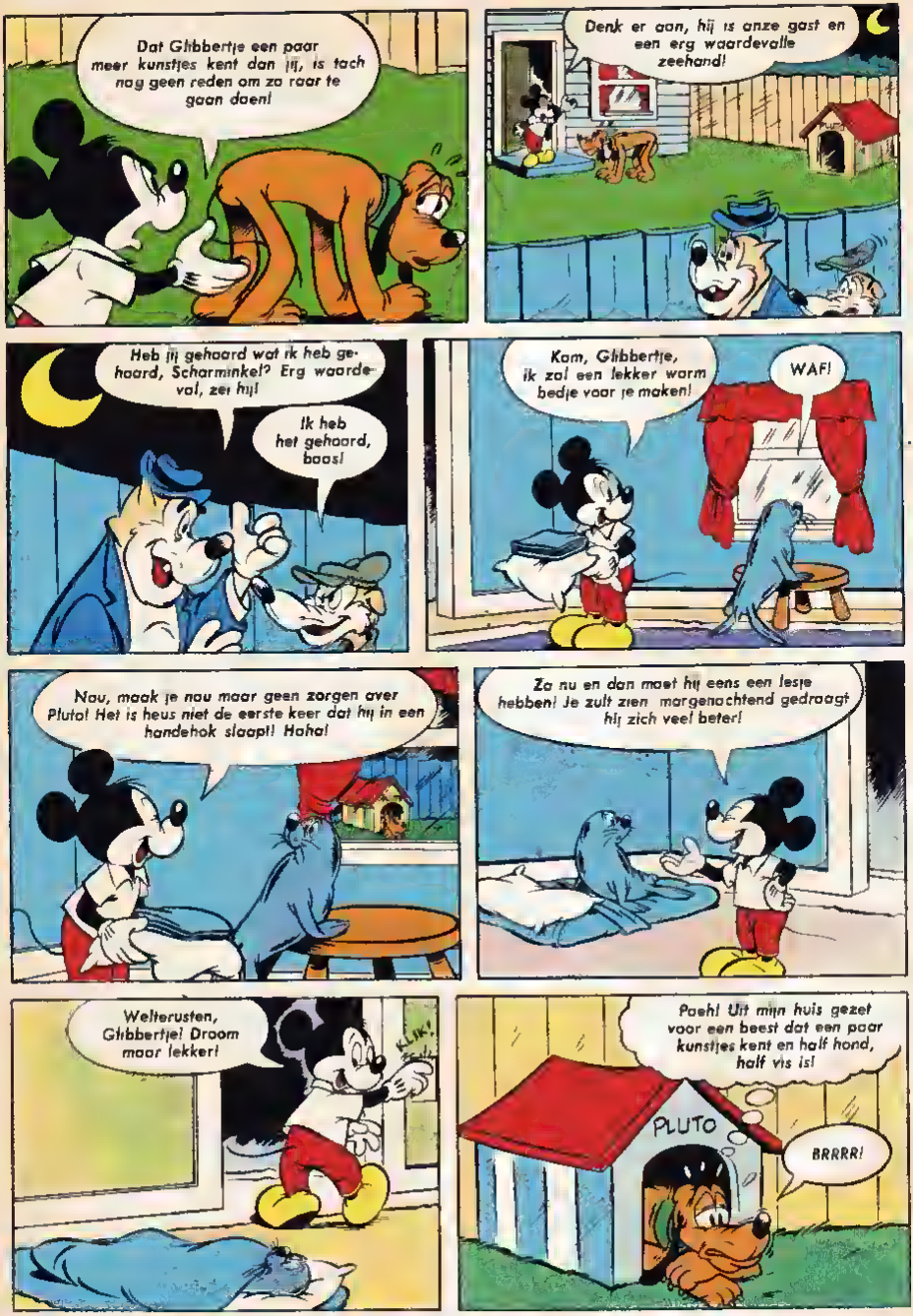
Dat Gibbertje een paar meer kunstjes kent dan jij, is toch nog geen reden om zo raar te gaan doen!
Denk er aan, hij is onze gast en een erg waardevolle zeehond!
Heb jij gehoord wat ik heb gehoord, Scharminkel? Erg waardevol, zei hij!
Ik heb het gehoord, baas!
Kom, Gibbertje, ik zal een lekker warm bedje voor je maken!
WAF!
Nou, maak je nou maar geen zorgen over Pluto! Het is heus niet de eerste keer dat hij in een hondehok slaapt! Haha!
Zo nu en dan moet hij eens een lesje hebben! Je zult zien morgenochtend gedraagt hij zich veel beter!
Welterusten, Gibbertje! Droom maar lekker!
KLIK!
Poeh! Uit mijn huis gezet voor een beest dat een paar kunstjes kent en half hond, half vis is!
PLUTO
BRRRR!

PSSST!
PLUTO
Hè? Een deken!
PLUTO
PLONK!
Poeh! Als hij edelmoedig wil zijn, waarom verwisselt hij den niet van plaats met mij?
Kom, Scharminkel, en doe het stilletjes!
PLUTO
In orde, baas!
Kijk, iemand heeft het raam open gelaten! We kunnen die waardevolle zeehond gemakkelijk pikken!
PLUTO
(Gniffel!) Die halve hond is niet zo slim als hij zelf denkt! Laat het raam open staan!
Kalm aan, Scharminkel!
PLUTO
Neem hem maar rustig mee, jongens! Hoe gauwer die indringer weg is, hoe liever ik het heb!

HA! Ze stoppen hem in een zak! Nou zal ik geen last meer van hem hebben!
Eén dier hier in huis is meer dan genaeg, vind ik!
PLUTO
Maar . .
Hmmm . . . Toch is het hier wel wat eenzaam . . . en die deken is lekker warm . . .
PLUTO
Het was tach echt aardig van Glibbertje am hem me te geven!
Wat heb ik eigenlijk gedaan?
Kalm aan, Scharminkel!
Ja, baas!
GRRRRRR!
Hé, baas! Een hand!
GRRRR RRR!
WAF! WAF!
AOEW!
HAP!
BAF!

Allemensen, wat is er hier aan de hand?
AOEW!
IEOW!

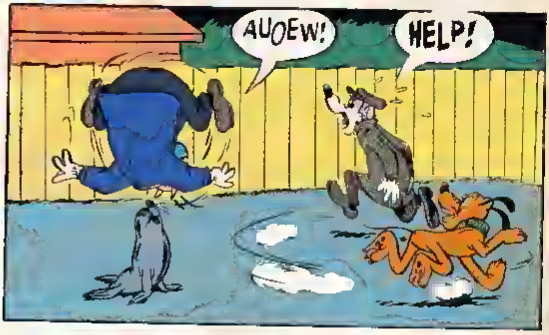
AUOEW!
HELP!

WAF! WAF!
WAF! WAF! WAF!
PLUTO
KRAKS!

Lieve help, ik wilde dat iemand me kon vertellen wat er gebeurd is?

Nou, in huis, jullie allebei!

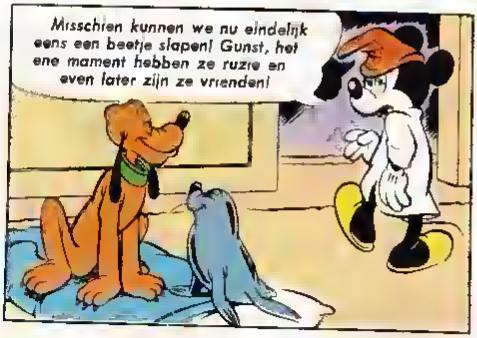
Misschien kunnen we nu eindelijk eens een beetje slapen! Gunst, het ene moment hebben ze ruzie en even later zijn ze vrienden!

Nou, als je het zo bekijkt . . . Ik heb net bedacht dat een HALVE vriend beter is dan geen vriend!

De vijf zijn weer bij elkaar! Juul, Dick en Anneke brengen veertien dagen van hun vakantie op Kirrin door. Ze hebben er het rijk alleen, omdat de ouders van George met vakantie naar Spanje zijn vertrokken. Als de kinderen aan het strand liggen, komen een man en een jongen die er nogal haveloos uitzien, vlak naast hen zitten. Timmie begint te grommen . . .

Illustratie TED MATHIJSEN

EEN vieze lucht van ongewassen kleren drong de kinderen in de neus. Bah! Timmie gromde nog eens. De jongen schonk geen aandacht aan het grommen van de hond. De man keek af en toe ongerust naar Timmie.

„Laten we gaan zwemmen," zei Juul, die het helemaal niet prettig vond dat het tweetal zo dicht bij hen was gaan zitten. Er was immers plaats genoeg aan het strand?

Toen ze gezwommen hadden, was de man verdwenen, maar de jongen zat er nog — en hij had zich in de kuil van George genesteld.

„Ga erult," zei George kort. „Dat is mijn kuil en dat weet je heel goed"

„Opgestaan, plaats vergaan," zei de jongen met een vreemde, hoge stem. „Nu is de kuil van mij"

George bukte zich en trok de jongen ruw uit haar kuil. Onmiddellijk sprong hij met gebalde vuisten op. George balde ook haar vuisten.

Dick holde er naar toe. „Wacht eens even, George — als er gevochten moet worden doe ik dat wel," zei hij. Hij wendde zich tot de jongen. „Maak dat je wegkomt! We kunnen je missen als kiespijn!"

De jongen haalde eensklaps uit met zijn rechtervuist en raakte Dick op zijn kaak. Dick keek verbaasd. Toen haalde hij ook uit en gooide de krullebol in het zand.

„Lafaard," schold de jongen, met zijn hand aan zijn kin. „Kun je wel — een jongen slaan die kleiner is dan jij! Ik wil met die andere knaap vechten — niet met jou!"

„Je kunt niet met hem vechten," zei Dick minachtend, „hij is een meisje. Tegen meisjes vecht je niet — meisjes horen eigenlijk helemaal niet te vechten!"

„Dat zeg jij!" smaalde het vulle zwervertje, krabbelde overeind en balde weer de vuisten. „Zal ik je eens wat vertellen — ik ben ook een meisje — en dus mag ik wel met haar vechten, waar of niet?"

George en het zwervertje stonden elkaar dreigend aan te kijken, allebei met hun vulsten gebald. Ze leken zo verbazend sterk op elkaar met hun krullebollen, hun gebruinde sproetengezichten en hun fonkelende ogen, dat Juul eensklaps in lachen uitbarstte. Hij duwde hen van elkaar.

„Verboden te vechten!" zei hij. Toen wendde hij zich tot het zwervertje. „Maak dat je weg komt!" beval hij. „Heb je me verstaan? Vooruit, hoepel op!"

Het zigeunerachtige meisje staarde hem aan. Toen barstte ze eensklaps in snikken uit en rende weg.

„Ze is werkelijk een meisje," zei Dick met een grijns. „Maar toch een flink kind, ook al begint ze nu te grienen." Hij haalde de schouders op. „Ik denk niet dat we haar ooit weer zien!"

De vijf nestelden zich weer in hun kuilen. Dick streek langs zijn kaak. „Die kleine zwerver heeft me een flinke opdoffer verkocht," zei hij bijna bewonderend. „Wat een kleine kat!"

„Ik snap niet waarom Juul niet wilde dat ik haar van katoen gaf," zei George verontwaardigd. „Ze was in mijn kuil gaan zitten — dat had ze expres gedaan. Hoe durfde ze!"

„Meisjes moeten niet vechten," zei Dick. „Doe niet zo dwaas, George. Ik weet wel dat je denkt dat je tegen een jongen op kunt, dat je jongenskleren draagt en dat je net zo goed in een boom kunt klimmen als ik, maar het wordt langzamerhand tijd dat je gaat beseffen dat je een meisje bent en blijft."

Deze toespraak beviel George helemaal niet. „Best mogelijk, maar ik ga niet grienen als ik een pak slaag krijg," zei ze en draaide Dick de rug toe.

de vijf op avontuur

Geschreven door ENID BLYTON

„Nee, dat is waar," moest Dick toegeven. „Je bent even flink als een jongen — wat misschien van dat andere meisje niet kan worden gezegd. Ik heb er spijt van dat ik haar tegen de grond heb geslagen en ik hoop dat het ook de laatste keer is."

„Nu, en ik ben blij dat je haar hebt geslagen," zei George. „Ze is een gemene kleine kat. Als ik haar ooit weer zie, zal ik haar weleens zeggen wat ik van haar denk."

„O nee, denk dat maar niet," zei Dick. „In ieder geval niet als ik erbij ben. Ze heeft haar straf al gehad."

„Zeg, houden jullie eens op met ruzie maken," zei Anneke en gooide een handvol zand naar hen toe. „George, ik hoop dat je niet een van je slechte buien krijgt — van onze twee weken vakantie mag geen enkele dag worden bedorven."

„Daar komt de ijscoman," zei Juul, ging rechtop zitten en tastte naar het waterdichte zakje van zijn zwembroek, waarin hij zijn geld had opgeborgen. „Jongens, laten we een ijsje kopen."

„Woef!" zei Timmie en sloeg met zijn staart op het zand.

„Ja, goed — jij krijgt er ook een," zei Dick. „Hoewel ik eigenlijk niet begrijp wat voor zin het heeft om voor jou ijs te kopen. Eén lik, één slik en het ijs is weg."

Ze luierden urenlang op het warme zand. Aangezien ze geen van allen een horloge bij zich hadden, gingen ze veel te vroeg naar huis om te eten. Natuurlijk werden ze door Joan prompt weer naar buiten gestuurd.

„Hoe jullie om tien over twaalf al kunnen komen vragen om eten, terwijl je weet dat er om één uur pas gegeten wordt, snap ik niet!" mopperde ze.

„Maar — we hadden een gevoel of het één uur was," zei Anneke, teleurgesteld dat ze zo lang moesten wachten.

Maar toen het eindelijk één uur geworden was, stond er ook een heerlijk maal op tafel. „Denk eraan dat je Timmie niets geeft," waarschuwde Joan met een blik naar George. „Ik heb een lekker bot voor hem. Ga je mee, Timmie?"

Timmie kende het woord bot maar al te best. Hij ging onmiddellijk met Joan mee, die vriendelijk met hem praatte in de keuken, terwijl ze zijn bot opzocht.

„Goeie Joan," zei Dick. „Ze is net als Timmie — ze blaft wel, maar ze bijt niet."

„Timmie kan anders maar al te goed bijten," zei George en nam drie tomaten tegelijk. „En dat hij bijten kan, is ons al dikwijls genoeg van pas gekomen."

Ze aten met smaak en dachten intussen aan de ijzingwekkende avonturen die ze hadden beleefd. Inderdaad was Timmies strijdvaardigheid daarbij al vaak een uitkomst gebleken. Timmie kwam even later binnen, likkend langs zijn baard.

„Je bent te laat, ouwe jongen!" zei Dick met een blik naar de lege schalen op tafel. „En je wilt me toch niet vertellen dat je dat bot nu al naar binnen gewerkt hebt?"

Maar dat had Timmie wel. Hij ging onder de tafel liggen en vlijde zijn neus op zijn poten. Hij zuchtte van tevredenheid en legde zijn kop zo dicht mogelijk bij Georges voeten.

Na het eten gingen ze weer luieren op het strand tot het tijd werd om nog eens te gaan zwemmen. Het was een heerlijke dag — de zon was warm, ze konden luieren en zwemmen en stoeien zoveel ze wilden. Ze waren allemaal erg moe toen ze die avond naar bed gingen. Juul gaapte zo luid toen Joan hem een kop chocola kwam brengen en een paar koekjes, dat Joan aanbood het huis voor hem te sluiten.

„O nee, dank je wel, Joan," zei Juul onmiddellijk. „Dat is mannenwerk! Dat kun je heus wel aan mij toevertrouwen. Ik zal wel zorgen dat alle deuren en ramen goed gesloten zijn."

„Zoals je wilt, jongeheer," zei Joan en ging de klok in de keuken opwinden en het gas afsluiten. Toen liep ze naar boven. De kinderen gingen ook naar bed. Timmie volgde zoals gewoonlijk George op de voet. Juul bleef

beneden om alles af te sluiten.

Hij was een nauwgezette jongen. Joan wist dat hij geen enkel raam open zou laten. Ze hoorde hoe hij probeerde het kleine raam in de bijkeuken te sluiten en ze riep naar beneden: „Juul! Het is uitgezet of zoiets en het gaat niet dicht! Doe maar geen moeite, er kan toch niemand door naar binnen klimmen!"

„Goed!" zei Juul en ging naar boven. Hij gaapte weer luid en maakte Dick ook aan de gang toen hij in de slaapkamer kwam die zij deelden.

De meisjes, die zich in de kamer daarnaast uitkleedden, lachten toen zij het hoorden.

„Jullie zouden het beslist niet horen als er vannacht inbrekers kwamen, Juul en Dick!" riep Anneke. „Jullie slapen als marmotten!"

„Timmie zal wel zorgen dat er geen inbrekers komen," zei Juul, die bezig was zijn tanden te borstelen. „Dat is zijn zaak, niet de mijne. Wat jij, Timmie!"

„Woef!" zei Timmie en sprong op Georges bed. Hij sliep altijd bij haar aan het voeteneind.

De kinderen bleven niet langer dan vijf seconden wakker. Geen van allen zeiden ze nog iets toen ze eenmaal in bed lagen, afgezien van een slaperig welterusten.

Timmie knorde en plofte neer, zijn kop op Georges voeten. Het was zwaar, maar ze vond het wel prettig. Ze streelde hem even over zijn kop.

Het was een donkere nacht. Zwarte wolken waren komen aandrijven en verduisterden nu de sterren. Er was geen geluid te horen, behalve van de wind die door de bomen ruiste en in de verte het gemurmel van de zee — en die twee geluiden leken zo op elkaar, dat men ze haast niet uit elkander kon houden.

Verder was alles doodstil — geen gekras van uilen, geen gekwaak zelfs van kikkers.

Waarom werd Timmie dan wakker? Waarom opende hij eerst zijn ene oog en toen het andere? Waarom spitste hij zijn oren en lag hij te luisteren? Aanvankelijk lichtte hij zelfs zijn kop niet op. Hij bleef doodstil liggen.

Maar tenslotte ging zijn kop toch omhoog. Onhoorbaar als een kat gleed hij van het bed af. Hij liep de kamer uit en de gang in. De trap af, de gang door — beneden tikten de nagels van zijn poten op de tegels van de gang. Maar niemand hoorde hem. Iedereen sliep als een roos.

Beneden in de gang bleef Timmie luisteren. Hij wist heel zeker dat hij iets gehoord had. Misschien een rat? Hij hief zijn kop op en snoof.

En toen verstijfde hij eensklaps en stond alsof hij van steen geworden was.

Er klom iets tegen de buitenmuur van het huis op. Hij hoorde het schrapen en ritselen. Zou een rat zoiets durven?

Boven in haar bed wist Anneke niet waarom ze eensklaps wakker was geworden — maar ze was wakker. Ze had dorst en was van plan een glas water te halen. Ze tastte naar haar zaklantaarn en knipte die aan.

Het licht viel eerst op het venster — en toen zag Anneke iets dat haar ontzettend deed schrikken.

Ze gilde het uit en liet haar zaklantaarn vallen.

George was onmiddellijk wakker. Timmy kwam met grote sprongen de trap op.

„Juul!" huilde Anneke. „Kom eens gauw! Ik heb een gezicht gezien — het keek naar binnen — o, het was een afschuwelijk gezicht!"

George holde naar het raam — ze had ook een zaklantaarn in de hand, maar er was niets te zien. Timmie was vlak bij haar. Hij snuffelde aan het open raam en gromde.

„Stil — ik hoor iemand hard weglopen," zei Juul, die intussen ook gearriveerd was in Anneke's kamer samen met Dick. „Kom mee, Timmie — naar beneden! We gaan ze achterna!"

Ze gingen allemaal naar beneden — Anneke ook. Ze wierpen de voordeur wijd open en Timmie holde luid blaffend naar buiten. Een gezicht achter het raam? Hij zou weleens kijken van wie het was.

Van wie was het gezicht dat Anneke zoveel schrik aanjoeg? Daarover lezen jullie volgende week meer!

ZEEREIS

Pimpie-plastic-poppetje
Gaat vandaag op reis,
Met zijn Wollewafje
En vriend Fantje Grijs

Een papieren scheepje
Vaart hen over zee,
't Zonnetje schijnt heerlijk,
En 't windje helpt mee

Hondje Wollewafje
Holt maar heen en weer,
Fantje Grijs wordt zeeziek
En dat spijt hem zeer

Na een tijdje varen
Roept vriend Fantje „land!"
Samen met de zwartjes
Dansen ze op 't strand

Maar na zeven dagen
Gaan ze weer naar huis
Pimpie en z'n vriendjes
Komen veilig thuis

ditjes en datjes van Donald Duck

VERSTROOIDE PROFESSOR

Een professor in Italië werd onlangs in de nacht wakker en zag voor zijn bed een keurig gekleed heer staan. „Ik moet hier mijn vriend Giovanni ontmoeten," zei de man. „De deur was niet op slot en toen ben ik na herhaald bellen maar naar binnen gegaan. Waar is Giovanni?"

„Ik ken geen Giovanni," zei de professor, „U heeft zich vast en zeker in het huis vergist." En even later nam hij met een vriendelijke handdruk beleefd afscheid van zijn nachtelijke bezoeker.

Maar een paar minuten later bedacht de hoogleraar met schrik dat hij toch heus voor het slapen gaan de deur op slot had gedaan. Bij nader onderzoek ontdekte hij toen al spoedig dat er vijfduizend guldens uit een van zijn kasten was gestolen.

Hij had zo vriendelijk afscheid genomen van een inbreker.

GROTE OREN

Da veertienjarige Sarah in Engeland heeft bijzonder grote oren en dat vindt ze natuurlijk erg naar. Maar grote oren kunnen ook van nut zijn. Niet alleen dat je er heel goed mee kunt horen, zoals de boze wolf tegen Roodkapje zei, je kunt er ook geld mee verdienen. Dat bleek toen er in Engeland in een krant een advertentie verscheen met de volgende tekst: „Wij zoeken de grootste en de kleinste oren van Engeland voor reclamedoeleinden." Sarah schreef erop:

„De mijne zijn 8½ cm groot en 5 cm breed en ze staan recht van mijn hoofd af. Ik hoop dat ik in aanmerking kom, want grotere en lelijker oren bestaan er volgens mij niet."

VOORHISTORISCH GELUID

In een filmstudio in Frankrijk had men op een bepaald ogenblik het gebrul nodig van een voorhistorisch dier, de dinosaurus. Het was natuurlijk niet zo eenvoudig om daar aan te komen.

Tenslotte vond men toch een bevredigende oplossing! Op een geluidsband had men een redevoering van een bekend Frans spreker staan.

Als men die band in vertraagd tempo van achter naar voren afdraaide, kreeg men precies het gewenste voorhistorische gebrul.

HEB JE DIE AL?

Toen men zocht naar een snellere weg- en railroute van West-Europa naar de Scandinavische landen kwam men op het idee een

vlucht trekvogels te volgen. Zij namen de kortste weg naar en van het Noorden. En men besloot dan ook dezelfde weg over land te gaan volgen. Daarvoor moesten er nieuwe wegen komen, nieuwe bruggen worden gebouwd, nieuwe spoorlijnen worden aangelegd en er moest een nieuwe veerbootverbinding met nieuwe aanleghavens komen.

Alles bij elkaar kostte dit ruim 200 miljoen gulden.

Het indrukwekkendste in deze route is de grote brug over de Fehmarnsont, die 3½ kilometer lang is.

In mei 1963 werd deze trekvogelroute (op de hier afgebeelde postzegel, die op 13 mei 1963 in West Duitsland werd uitgegeven, met een zwarte stippellijn aangegeven) door de Deense koning en de Duitse bondspresident geopend.

TOM POES en de H-H-HANDSCHOENEN

AAN TAFEL, HEREN! DAN ZAL IK EFFIES DE SOEP GAAR SUDDEREN!
EN HOE.....!
MET JOFELE KRUIDEN VOOR GASTEN DIE ZOGEZEGD RUST BEHOEVEN, HÈHÈHÈ!
SLAAPKRUID
AU!
BONK!
KRAK!?
BENS!
WAS ME DAT ?N HERRIE! ZEKER DIE ONHANDIGE DIKZAK WEER!
TOCH, ZOLANG HY OIE HANDSCHOENEN BY ZICH HEEFT, MOET IK VOORZICHTIG ZYN.
DAAROM: SCHEUTIG MET DE KRUIDEN!
SLAAP KRUIDEN
OAT WORDT GOEIE SOEP! NOG VUF MINUUTJES OP ?N LAAG PITJE, HÈHÈ!
ZIEZO, HEREN, DE SOEP IS.... HM?.... WAT IS HIER GEBEURD?
HEER OLLIE IS EEN BEETJE GEVALLEN EN ZO! HY IS NU MAAR NAAR BED GEGAAN.
NU KAN IK GEEN ONGELUKKEN MEER MAKEN, MAAR TOCH.... HM.... IK HAD LIEVER OAT TOM POES ER IETS ANDERS OP VERZONNEN HAD.

ZO, DIE HEEFT VOLDOENDE SLAAPKRUIDEN NAAR BINNEN. JAMMER DAT DIE DIKKE NIETS HEEFT GEGETEN. NU MOET IK NOG EVEN GEDULD HEBBEN.
SLAAP...
OPEENS ZO.. SLAPERIG.
IK...GA OOK MAAR NAAR BED....
HÈHÈHÈ! WELTERUSTEN, JONGEHEER.
VREEMD.... OPEENS DIE SLAAP.. KLOPT...NIET...
KLOP
KLOP
KLOP
SUPER EN HIEPER! WAT ZIEN JULLIE ER UIT!
NOU, JU ANDERS OOK, ROOIE DRIES! WELKE KRACHTPATSER HEEFT JOU TE PAKKEN GEHAD?
EEN VENT MET VECHTHANDSCHOENEN. DAAR KON IK NIET TEGEN OP.
HANDSCHOENEN?! DROMMELS, DAT IS DAN BOMMEL GEWEEST! DIE ZOEKEN WE JUIST!
HU LIGT BOVEN... IN BED.

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 115.131 (alleen voor postabonnementen à ƒ 3.25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **Ned. Antillen** en **Suriname:** ƒ 14,40 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. Prijs 6 fr. **Overig buitenland:** ƒ 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
1964 Walt Disney Productions

Hoera!

Alweer twee nieuwe Venz speldjes!

Ben je óók zo dol op Venz? Dan bof je. Want dan is moeder vàst al weer aan nieuwe voorraad toe. Kijk haar zo lief aan als je maar kunt.... misschien mag je dan wel 2 zakjes tegelijk kopen. En dan krijg je een van deze speldjes cadeau!

Venz

HAGEL
VAN
ÈCHTE
CHOCOLADE!